

[Arbejdsministeren]

sammenhæng, jeg nævnte, nemlig som et led i den arbejdsmarkedsreform, som vi jo gerne skulle have truffet beslutning om her i Folketinget allerede i løbet af foråret 1993.

Jan Petersen (S):

Socialdemokratiet mener også, at en bedre fordeling af arbejdet er et nødvendigt led i en beskæftigelsesfremmende politik. Vi er enige i, at der skal tænkes nyt på arbejdsmarkedsområdet, og herunder også i, at ledige perioder skal kunne bruges aktivt. SF's forslag om, at der skal være mulighed for aktivitetsorlov, vil vi derfor ikke principielt afvise. Vi har tidligere gjort os tilsvarende tanker, og disse er selvfølgelig hverken glemt eller gemt.

Nu er det allerede nævnt af arbejdsministeren i denne debat, at vi er nået et lille stykke af vejen. Vi har åbnet mulighed for at deltage i ulønnede aktiviteter uden fradrag af dagpenge som et forsøg, og sådanne forsøg skal selvfølgelig følges op. Vi arbejder også med at få åbnet mulighed for, at tilsvarende ting kan ske i udlandet i en lidt mere begrænset udgave, så vi har taget hul på opgaverne, kan man sige.

Men faktisk er debatten om dette mere egnet til at afvente de egentlige politiske drøftelser og forhandlinger om en orlovsreform, og jeg synes for så vidt også, at den fortjener det, dels for at vi på den måde kan få et godt, bredt grundlag og et sammenhængende grundlag for, hvilke samlede orlovsmuligheder befolkningen skal have adgang til – det foretrækker jeg. Jeg skal dog udtrykke forståelse for, at SF er utålmodig efter at få gang i debatten, men samtidig også sige helt klart, at man ikke kan forvente, at vi går ind i en meget præcis debat om en eller flere af de orlovstyper, som er på idébordet. Derfor vil jeg ikke afvise SF's forslag, men jeg ønsker, at vi skal have den held i det.

Det eneste kritikpunkt, jeg skal komme med vedrørende forslaget – det er i øvrigt allerede nævnt – er, at vi ser ikke, at AF skal kobles af en eventuel orlov på dette område, ligesom AF vel også vil skulle have en central rolle i administrationen af andre orlovsordninger.

Det andet forslag, beslutningsforslag nr. B 61, som SF har fremsat vedrørende nye job- og beskæftigelsesmuligheder på arbejdsmarkedet, strejfer også på mange måder tanker, som Socialdemokratiet er enig i, og det, der er nævnt:

kultur, miljø og omsorg, er selvfølgelig også begreber, som vi er bekendt med i de forslag, vi selv har arbejdet med.

Hvad vi kalder denne del af arbejdsmarkedet – der er allerede nævnt flere navne, også af arbejdsministeren – er ikke afgørende. Det afgørende er, at det, vi formulerer, er ligeværdigt, og at vi finder nogle spilleregler, som gør, at det opnår anerkendelse – og reel anerkendelse – på den øvrige del af arbejdsmarkedet. Der er mange – og regeringsgrundlaget nævner dem også – i hundredtusindvis af mennesker, som har hænderne ledige, og det uanset om de er dagpengemodtagere, bistandsmodtagere, førtidspensionister, handicappede eller andet. Hvor der er hel erhvervsevne, skal der være mulighed for at anvende erhvervsevnen fuldt ud. Hvor der er delvis erhvervsevne, skal der selvfølgelig også være mulighed for at anvende denne del. Det er i høj grad et spørgsmål om menneskesyn, om man vil eller ikke vil give folk mulighederne. Vi vil medvirke til, at folk får disse muligheder.

På den anden side af samfundet, altså ud over de ledige hænder, har vi så en række uløste opgaver; man kommer lidt ind på det i aktivitetsorlovsforslaget, men der er også andre uløste opgaver inden for de såkaldte allerede accepterede ordinære job. Så længe der er masser af uløste arbejdsopgaver, vil jeg ikke kunne støtte synspunktet – hvis det måtte være det, der er intentionen – om, at vi skal fordele den eksisterende arbejdsmængde noget bedre. Det beror egentlig på, hvordan vi afgrænser disse opgaver, og her er selvfølgelig – som jeg har nævnt – kultur, omsorg og miljø oplagte; men der er langt flere.

Det, der så er afgørende for os, er spillereglerne. I regeringsgrundlaget har vi jo tilsluttet os, at for ledige, der ikke kan sikres beskæftigelse på ordinære vilkår, skal der på mere fleksible vilkår åbnes en række nærmere, og jeg vil tilføje, afgrænsede muligheder. Det har selvfølgelig også for os noget at gøre med, om det er job, der opnår anerkendelse på den øvrige del af arbejdsmarkedet.

Vi mener, at denne del af arbejdsmarkedspolitikken er mere egnet til at blive sat i sammenhæng med debatten om det øvrige arbejdsmarked, for jo mere vi isolerer debatten om disse grupper behov på arbejdsmarkedet, jo mere fritager vi det såkaldt mere ordinære ar-